

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ไอ

อุ่น

ศูนย์

องศา

ฮันนี่~ เขียน
ZOO ภาพ

ໄອອຸ່ນຄູນຍ້ອງຕາ

ไออุ่นศูนย์อวกาศ

อันนี้~ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2155-2

ภาพปก ZOO

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หลังจากที่ 'ฮันนี่~' ออกผลงานน่ารักๆ ซึ่งเป็นเรื่องราวของบอสหนุ่มกับเด็กฝึกงานให้เราได้ฟินกันไปแล้ว ก็ถึงคราวเต็มอ้อมกับนิยายรักเรื่องใหม่ที่มาพร้อมกับบรรยากาศหนาวๆ ของประเทศญี่ปุ่นกันค่า

เมื่อหนุ่มน้อยที่ชื่อ 'ซะคราม' อยากออกไปเผชิญโลกกว้างเพียงลำพังเพื่อพิสูจน์ตัวเอง เรื่องราวและประสบการณ์แปลกใหม่อันน่าตื่นตาตื่นใจจึงเกิดขึ้น ณ ดินแดนในฝันที่ใครหลายๆ คนอยากไปเยือน แต่มันยังทำให้ได้พบกับใครคนหนึ่งที่เขาลืมเลือนไปแล้วอีกด้วย

จากทริป Solo Travel จะกลายเป็น Together 'ได้อย่างไร' เรามาเริ่มต้นเดินทางไปพร้อมกันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

บทนำ

旅行 คือ การท่องเที่ยว

旅行 [りょこう, ryokou] = travel, trip

เอาล่ะ ตัวเครื่องบินพร้อม! พาสปอร์ตพร้อม! เงินyenพร้อม! กระเป๋าเสื้อผ้า และแผนการท่องเที่ยวพร้อม! โทรศัพท์มือถือพร้อม!

หนานาวนี้ตั้งใจจะออกนอกประเทศไปสัมผัสสลมหนาวให้สะใจที่ญี่ปุ่นสักหน่อย ตัวเครื่องบินช่วงโปรก็ถูกแสนถูก แต่คิดถึงทาโกะยากิ เนื้อย่างราเม็งร้อนๆ ก็น้ำลายจะไหล ผมงลืนน้ำลายและกลับมาสวมใจของตรงหน้าอีกครั้ง อีกแค่ไม่กี่วันก็จะถึงกำหนดบินของผมแล้ว 22 ธันวาคม เป็นครั้งแรกที่ผมจะเดินทางออกนอกประเทศตัวคนเดียวเสียด้วย แต่อืม เหมือนจะลืมอะไรนะ

"เฮ้ย ที่พัก!" ผมพูดเสียงดังจนเกือบเหมือนการตะโกน

"ครามทำอะไรเสียงดัง" พี่ชายผมส่งเสียงมาจากห้องข้างๆ

"เปล่าครับ ครามลืมทำการบ้าน!" ผมตะโกนกลับไปและรีบซ่อนกระเป๋าเดินทางใบโตกลับเข้าไปในตู้เสื้อผ้า กล้องถ่ายรูปและของต่างๆ ก็ถูกยัดเข้าไป

มันเป็นความลับนะครับ ถ้าที่บ้านรู้ว่าผมจะหนีไปเที่ยวไกลถึงญี่ปุ่น ต้องโดนบ่น โดนห้าม และอะไรอีกสารพัด เป็นลูกคนสุดท้องก็น่าเบื่อบ้างนี่พี่ๆ เห็นผมเป็นเด็กอยู่ตลอด ผม ม.หก แล้ว และพร้อมที่จะออกไปเผชิญ

โลกกว้าง

"ต้องหาที่พักก่อน โอย ลืมเรื่องสำคัญขนาดนี้ได้ยังไง" ผมบ่นและขยี้หัวตัวเอง พร้อมเปิดอินเตอร์เน็ตหาด้วยความร้อนใจ

เต็ม เต็ม เต็ม แล้วก็เต็ม! ไม่ว่าจะหาที่พักจากถูกห้องรูหนู นอนแคปซูล ไปจนถึงโรงแรมห้าดาว ก็ไม่มีห้องว่างเหลือเลยแม้แต่ห้องเดียว แน่ละ มันเป็นช่วงคริสต์มาสถึงปีใหม่ ไฮซีซั่นขนาดที่ว่าจองยาวข้ามปี จะบ้าตาย ผมจะไม่พลาดทริปนี้เป็นอันขาด เตรียมตัวขนาดนี้แล้ว ผมชบหน้าอยู่กับคีย์บอร์ดอย่างเจ็บปวด

"เดี๋ยวนะ" ผมเด็งตัวขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกขึ้นได้ว่ามีเพื่อนของพี่ชายคนหนึ่งเรียนอยู่ที่ญี่ปุ่น พี่ชายเคยเล่าให้ฟังเมื่อหลายปีมาแล้ว หวังว่าเขาจะไม่ใจร้ายกับน้องคนนี้นะ

"ชื่ออะไรหว่า จำไม่ค่อยได้แฮะ" ผมเริ่มส่องเฟซบุ๊กพี่ชายตัวเอง และไล่ดูเพื่อนพี่ทีละคน พี่ผมมีเพื่อนเยอะมากจนตาลายไปหมด ผมตัดผู้หญิงออกไปก่อนและค่อยๆ เลื่อนหา จนกระทั่งเจอภาพโพรไฟล์เป็นรูปราเม็งหนึ่งชาม ผมรีบกดเข้าไปดูก็เห็นประวัติลงเอาไว้ว่าอยู่ที่ไอซาก้า

"ที่เดียวกันนี่ เสรีจ่ะ" ผมยิ้มอย่างดีใจและรีบกดแอดเฟรนด์พร้อมส่งข้อความไปทักทายเขาทันที ชื่อเฟซของเขาใช้คำว่า 'Poon' แล้วตามด้วยภาษาญี่ปุ่นที่ผมอ่านไม่ออก ปูน? พูน? ผมนี่อยู่สักพัก คลับคล้อคลับคลว่า พี่ผมจะเคยเรียกว่าปูน โอเค ญี่ปุ่นใช้ไหม ผมดำเนินการอย่างรวดเร็ว

'ญี่ปุ่น นี่ครามเอง จำได้ไหม'

ผมทักแล้วก็นั่งรอด้วยใจจดจ่อ ตอนนี้ที่ญี่ปุ่นก็โง่งกันนะ น่าจะประมาณทุ้มครึ่ง เวลากำลังดี แต่พี่เขาก็ไม่ตอบสักที จนผมตัดสินใจไปอาบน้ำ กินขนม กลิ้งไปมา จนกระทั่งมีเสียงเตือนจากโทรศัพท์

'มีอะไรหรรอ'

ผมแทบชும்มือไชโยที่พี่เขาตอบ แล้วรีบพิมพ์ขอความช่วยเหลือ

'ผมจะไปเที่ยวโอซาก้าช่วงคริสต์มาส-ปีใหม่นี้ จอมตัวจองอะไรครบแล้ว แต่มีปัญหากับที่ปักอะพี่ พี่ปุ่นพอจะ...หาที่ปักให้ผมได้ไหม หรือว่าผมขอไปปักกับพี่ได้ไหมครับ ไม่ไปปักฟรีๆ หรอกนะ ผมจะจ่ายค่าที่ปักให้ด้วย คิดแพงๆก็ได้ ผมอยากไปจริงๆ'

ผมพิมพ์เร็วและกำโทรศัพท์ด้วยใจที่เด่นแรง
เงียบ ไม่มีเสียงตอบรับจากสวรรค์ ผมพิมพ์ไปอีกครั้ง

'ที่ครับ ให้ผมปักด้วยเถอะนะ'
'พี่ปุ่นคนดี คนหล่อ ดีเลิศที่สุดในปฐพี'
'สงสารเด็กไทยตาต๋าๆ คนนี้ด้วยเถอะน้า'
'พี่ปุ่นครับ ผมจะเลี้ยงอาหารคืนคริสต์มาสด้วยดีไหม'
'เลี้ยงวันปีใหม่นะ'
'ผมจะทำความสะอาดห้อง ชักผ้า รีดผ้าให้ด้วยก็ได้ นะๆ น้า'
'พี่ปุ่น...จะไม่ตอบครามแล้วหรือ'

ผมพิมพ์ไปเรื่อยๆ เมื่อเขายังคงนิ่ง แต่มั่นขึ้นว่าอ่านแล้ว ผมตัดสินใจแทนตัวเองด้วยชื่อแบบที่คุยกับพี่ๆ เผื่อจะได้รับความเอ็นดูมากขึ้นสักเล็กน้อย น้องเพื่อนก็เหมือนน้องตัวเองใช้ใหม่ละ ผมนั่งจ้องหน้าจอยาวรอคอย จนในที่สุดเขาคงทนไม่ไหว ตอบกลับมาสั้นๆ ให้ผมตื่นเต้นเล่น

'ก็วัน'

ผมมองหน้าจอนิ่ง ซ่างเป็นคำตอบที่ห้วนจนเดาความรู้สึกไม่ออกเลย

'ประมาณสิบสี่วันครับ แหะๆ ถ้าไม่สะดวกก็ไม่เป็นไร ครามแค่ลอง
มาถามดู'

ผมเริ่มรู้สึกหว่าดๆ นี่เขาโมโหหรือหงุดหงิดผมรีเปลา่ ตอบสั้นเชียว

'ก็คน'

นี่รายการยี่สิบคำถามรีเปลา่ แต่ผมก็ตอบไปตามตรงว่าผมไปคนเดียว

'มาสิ'

หืม? ผมตาถลน ลองอ่านซ้ำอีกครั้งอย่างงงๆ ก่อนจะถามย้ำไปเพื่อให้
แน่ใจ

'หมายถึงไปพักกับพี่เหรอ'

'อืม'

แค่นั้น? ไม่มีความระแวง เคลือบแคลง ประหลาดใจ หรือบ่นผมสักหน่อย
เลยเหรอ ว่าแต่หน้าตาประมาณไหนกันนะ ผมเคยเห็นเขาแน่ๆ ละ แต่มันก็
หลายปีแล้ว ตั้งแต่ผมอยู่ ม.ต้น เห็นจะได้ แต่ช่างเถอะ ผู้ชายด้วยกันทั้งนั้น
ถึงจะซีเหร่หรือดูดิบเถื่อน อ้วนกลม ตัวใหญ่ ผอมแห้ง แต่มีน้ำใจมันก็น่าจะ
พอแล้ว

'คิดเงินเท่าไรบอกครามได้เลยนะ จะโอนเงินไปให้ครับ'

เขาพิมพ์ราคากลับมาสั้นๆ โถ นี่กว่าใจดีอะไร คงอยากจะได้คนหาร
ค่าใช้จ่ายอยู่นะสิ แต่ก็ดี ผมจะได้ถืออดใจน้อยลง ถือซะว่าแชร์บ้านกัน ผม

รับเอาเลขที่บัญชีของเขามาแล้วก็โอนเงินที่อยู่ ใกล้กับสถานีรถไฟซะด้วย
ทำเลดี่มากจนผมต้องยิ้มออกมาคนเดียว ผมกดโอนเงินให้เขาแล้วก็ส่ง
หลักฐานไปด้วย

'แล้วก็อีกนิดหนึ่ง พี่ปุ่นห้ามบอกพี่ชายครามเด็ดขาด ไว้ครามไปถึงแล้ว
จะบอกนะว่าทำไม ตอนนี้อะยังไปคุย อย่าบอกว่าคุณจะไปโอซาก้า
ได้ไหมครับ'

เขาเงียบไปแล้ว นี่เชิดเงินหนีรีเปล่า ผมเริ่มร้อนใจ

'อายุเท่าไร'

เข้า ถ้าถามทำไมเนี่ย จะบ่นว่าผมเป็นเด็กอีกคนหรือไง ผมขมวดคิ้วใส่
หน้าจอ นึกไม่อยากจะตอบขึ้นมา ผมจ้องมันอยู่สักพักจนเขาเป็นฝ่ายพิมพ์มาเอง

'ที่เมื่อกี้พิมพ์มาซะเยอะ'

ผมพิมพ์ไปอย่างหงุดหงิด

'ม.หค เด็กแล้วไปเที่ยวไม่ได้หรอก'

'ก็ไม่ได้ว่าอะไร มาถึงแล้วก็บอก'

สั้น ง่าย ได้ใจความ และทำให้ผมงงอย่างยิง แต่ก็เอาเถอะครับ เป็นอันว่า
ที่พักพร้อม! เตรียมตัวไปหนาวกันที่โอซาก้าดีกว่า!

ของกินจากรอพี่ก่อน

ตอนที่ 1

逸れる คือ การหลงทาง

逸れる [それる, soreru] = to get lost

พี่ปุ่นเป็นผู้ชายที่ไม่ค่อยเล่นเฟซบุ๊ก ไทม์ไลน์ของเขาแทบจะเรียกว่าร้าง หนึ่งปีอัปเดตแค่ไม่กี่รูป "ไม่มีการโพสต์สเตตัสบนเหมือนที่คนทั่วไปทำ ผมมองหาในอินสตาแกรมของพี่ชายดูบ้าง ลมแทบจับกับการหาพี่ปุ่นในจำนวน following หลายพันของพี่ชาย แต่ผมก็ยังไม่มีความพยายามหาจนเจอดีSTRUปราเม็งแบบเดียวกับในเฟซ ในนี้เขาอัปเดตเยอะมาก เรียกได้ว่าวันละรูป ยอดคนติดตามก็เยอะด้วย

"ไม่มีรูปตัวเองเลยสักรูปเหอ" ผมขมวดคิ้ว เมื่อรูปทั้งหมดที่ผมเลื่อนผ่าน มีแต่ท้องฟ้า ตึก ต้นไม้ใบหญ้า อาหาร และเค้ก

เขาถ่ายรูปสวยและคงชอบถ่ายรูปทุกอย่างยกเว้นตัวเอง ทุกรูปของเขา ไม่มีแคปชั่น มีแต่รูปโดดๆ "ไม่รู้มันคือรูปอะไรหรือถ่ายที่ไหน ผมเพลินนั่งดูรูปของเขาอยู่เป็นชั่วโมงแล้วก็กดติดตาม ไลค์รูปเขาเรื่อยๆ พร้อมคอมเมนต์

'ไว้ถ่ายรูปให้คราวข้างนะ'

'อร่อยไหม ที่ไอซาก้าเหรอครับ'

ผมพิมพ์อะไรจำพวกนั้นลงในรูปของเขาสองสามรูป ต้องสร้างความ

คืนเคยก่อน เวลาเจอกันจะได้ไม่เกร็ง

'อืม'

คือคำตอบที่ผมได้รับในสองวันต่อมา ลงรูปทุกวัน แต่ตอบกลับมาแค่อืมในคอมเมนต์แรกของผม นำหมั่นได้ ผมแอบดูรูปที่เขาอัปใหม่ในแต่ละวัน แล้วก็โลล่ทุกวันเป็นคนแรกๆ ด้วย แต่เขาไม่ได้กดติดตาม 'ไม่คิดจะโลล่กลับสักรูป ผมเลิกสนใจเขาและตรวจดูตัวเครื่องบินออนไลน์อีกครั้ง

"ไม่ใช่วันที่สี่สิบสองเหรอ!" ผมตะโกนด้วยความตกใจ

งั้นก็พຼ່งนี้แล้วสิ! ที่แรกผมวางแผนไว้ว่าจะไปค้างบ้านซัมเมอร์เพื่อนสนิทของผมคืนพຼ່งนี้ บอกพ่อแม่และบรรดาพี่สาวพี่ชายเรียบร้อย ดันมาพลาดที่ดูวันผิด ดินะที่ผมสอบปลายภาคเสร็จแล้ว ถ้ามีสอบพຼ່งนี้อีกวัน ผมคงต้องซื้อตัวใหม่ ผมรีบเร่งจัดกระเป๋าและเตรียมของ ไหนจะต้องขอพอกเกิดไวไฟไปใช้เล่นเน็ตที่โน่นอีก กว่าจะจัดเสร็จก็ฟ้าสว่าง กะจับเอาแรงสักครึ่งชั่วโมง แต่ดันตื่นอีกทีที่เตียง มองซ้ายมองขวาดูลาดเลาก่อนออกจากห้องนอน ไม่มีใครอยู่ในบ้าน คงออกไปทำงานกันหมด ผมรีบลากกระเป๋าเดินทางใบกแท็กที่ไปสนามบินโดยด่วน

Hot summer :: แน่ใจนะว่าจะหนีไปแบบไม่บอกที่บ้าน

ซัมเมอร์ที่กไลน์มาได้จังหวะที่ผมต่อแถวรอโหลดกระเป๋าขึ้นเครื่องพอดี

Kram is eating :: แน่! ไม่เคยแน่ใจจะไรรอย่างนี้มาก่อน

Hot summer :: ไปตอนปิดเทอมก็ได้คราม กูจะได้ไปด้วย อย่างมึงไปคนเดียวจะไหวเหรอ

Kram is eating :: อย่างกูมันทำไม

Hot summer :: โเก๊ะ ไม่ระวัง ไม่รอบคอบ ที่พัคยังลืมจอง ไปนอนค้าง

กับคนที่ไม่รู้หน้า คิดว่าควรห้วงใหม่ละ เป็นอะไรขึ้นมากว้างไปช่วยเหมือน ตอนอยู่ไทยไม่ได้นะ กว่าจะขึ้นเครื่องไปถึง มิ่งขึ้นอีตลอยอยู่ในทะเลแล้ว

Kram is eating :: ปากหรอนั้น กูก็ผู้ชายคนหนึ่ง มีอะไรก็ช่วยเหลือ ตัวเองได้นำ อย่าลืมที่กูบอกไว้นะ คริสต์มาสปีใหม่นี้กูอยู่ที่บ้านมิ่ง ถ้าพี่กู บุกไปให้บอกว่าคุณอยู่ในห้องไม่ยอมลงไปเจอ ไปซื้อข้าว ไปตลาด หรือมิ่ง แก่งทำเป็นไม่อยู่บ้านไปด้วย แถอะไรก็ได้ กูรู้ว่ามิ่งถนัดเรื่องแก

Hot summer :: รู้สึกเหมือนเป็นคำด่ามากกว่าชม แต่เออ อย่าลืมของฝาก ขอหนักๆ เลย

ซัมเมอร์ทำทางหัวเสียน่าดู ไม่แปลกหรอก เพราะถ้ามีเรื่องอะไรพี่ชายผม วิ่งไปถามซัมเมอร์ถึงบ้านตลอด มันจึ้งรู้ฤทธิ์พี่ชายผมดี หวงอะไรผมนักรู้

ผมเลิกเล่นโทรศัพท์เมื่อถึงคิวโหลดกระเป่า โหลดเสร็จก็รีบวิ่งไปที่เกิด ทุกอย่างมันรวดเร็วไปหมด แถมได้ขึ้นเครื่องในวินาทีสุดท้าย หูดหวิดจะ ตกเครื่อง โดนประกาศเรียกชื่อถึงสามสี่รอบ โดนแอร์ฯ สาวมองอย่างตำหนิ แต่ก็ขึ้นเครื่องมาได้

ผมรัดเข็มขัดในที่นั่งของตัวเองแล้วถอนหายใจ นอนพักสักหน่อย... อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะเริ่มการเดินทางคนเดียวครั้งแรกของผม

"สวัสดิ์ไอซาก้า" ผมยิ้มกว้างเมื่อเครื่องลงจอด สัมผัสได้ถึงความหนาวเย็น ตั้งแต่ออกจากตัวเครื่องไปด้านตรวจคนเข้าเมือง ใจผมเต้นแรงขณะที่ส่ง พาสปอร์ตให้ตรวจ ในใจพิมพ์ว่าอย่าถามอะไรนะ เป็นโชคดีที่พนักงานแค้มองดูหน้าผม ให้ถ่ายรูป ตรวจลายนิ้วมือ แล้วก็ผ่านฉลุย

"อูย นหนาว" ผมควานหาเสื้อกันหนาวแทบไม่ทันเมื่อเดินออกมาจาก สนามบิน นหนาวจนขาสั่นแต่ยังหิบบโทรศัพท์มาถ่ายรูปได้ คนมันไม่เคยมา ต่างประเทศนี้ครับ ขอเห่อหน่อย ผมถ่ายกับป้ายสนามบิน ป้ายรถบัส พื้นถนน ถ่ายมั่วไปหมด จากนั้นก็ส่งรูปให้คนซึ่งเป็นห่วงอันดับสองรองจากพี่ชายขาโหด บอกมันว่าผมถึงโดยสวัสดิภาพ ดูรูปเสร็จให้ลบแชตด้วย กันพี่ชายผมขโมย

โทรศัพท์มันไปเปิดอ่านได้ เป็นไงละ ผมรอบคอบจะตาย

ส่งรูปเสร็จก็ต้องรีบวิ่งไปขึ้นรถบัสเข้าเมือง หาข้อมูลมาแล้วว่าทางด้านขวาของประตูทางออกจะมีรถบัสส่งตามจุดต่างๆ แต่คงเพราะเพลินกับการถ่ายรูปไปหน่อยเลยพลาดจนได้! รถไฟขบวนสุดท้ายที่จะไปยังที่พักของพี่ปุ่นออกไปก่อนผมจะลงจากรถบัส คนตามท้องถนนก็น้อยลงเรื่อยๆ ผมลากกระเป๋าไปตามทางเดินในตัวเมือง มองหาป้ายรถเมล์เผื่อจะยังมีหวัง

"ไม่มีภาษาอังกฤษเลย" ผมพึมพำ ยืนจ้องตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่ยาวติดกันเป็นพืดบนป้าย อ่านอะไรไม่เข้าใจสักอย่าง...แบบนี้แย่นะ? ไม่ได้แน่

ผมนั่งลงบนกระเป๋าดูเส้นทางของตัวเอง แม้แต่ตู้กดน้ำก็ไม่มีภาษาอังกฤษ ผมสุ่มเลือกอะไรที่ดูเหมือนโกโก้ร้อนมา แล้วก็เอามันมาแนบแก้มเพิ่มความอบอุ่น เอายังไงดี เดินไปเหวอ ไปทางไหนละ ผมแกะกระป๋องและดื่มโกโก้อุ่นๆที่เริ่มจะเย็นซืดเข้าไปรวดเดียว

"สู้ๆ มันไม่ยากหรอกน่า" ผมให้กำลังใจตัวเอง ก่อนจะลากกระเป๋าเริ่มออกเดิน ในมือก็เปิดเว็เกเตอร์ไปด้วย เส้นทางที่ดูเหมือนจะใกล้ ภูเกิลบอกไว้ว่าสิบนาที แต่มันไม่ถึงสักที ยิ่งดีกับความหนาวและลมเย็นๆ ก็ยิ่งพัดผ่าน

'พี่ปุ่น...นอนรียังครับ'

ผมตัดสินใจพิมพ์หาตัวช่วยเดียวที่เป็นไปได้ จะเพียงคืนแล้ว แต่อย่าเพิ่งนอนสิ

'ครามมาถึงแล้วนะ'

'หนาวจัง ไม่มีรถแล้วด้วย'

ผมพิมพ์ไปเรื่อยเปื่อย แต่ยิ่งพิมพ์มือก็ยิ่งเย็น แถมแบบๆ ใกล้จะหมดเต็มที เพราะความรีบร้อนทำให้ผมลืมซาร์จแบตเตอรี่ สำรองมา ผมซุกมือถือและมือตัวเองลงในกระเป๋า ยังดีที่ช่วงนี้ใกล้คริสต์มาส มีไฟตกแต่งตามต้นไม้

สวยงามให้ผมได้นั่งชื่นชม แต่ก็มีความสุขได้ไม่นานนหรือครบ ลมพัดแรง
เสียจนผมตัวสั่นเป็นลูกนก หิวก็หิว บนเครื่องได้กินแค่มามาก็คัพถ้วยนิดเดียว

'อยู่ไหน'

แรงสั่นสะเทือนจากมือถือทำให้ผมเห็นข้อความสั้นๆ ที่พี่ปุ่นตอบกลับมา
ผมยึดตัวตรง ความหวังที่จะได้นอนใต้ผ้าห่มอุ่นๆ กลับมาแล้ว

'อุเมตะ ตรงที่จอดรถบัสจากสนามบินอะพี เดี่ยวส่งโลกเข็นไปให้'

ผมรีบตอบอย่างดีใจ รอดแล้วเรา ไทรด์พีผมแทบจะเป็นน้ำแข็ง พอเห็น
ตัวเลขอุณหภูมิเป็นเลขตัวเดียวก็ยิ่งหนาว แต่พอเห็นไทรด์พีที่ดับวูบไปเพราะ
แบตเตอรี่หมดทำให้ผมหนาวกว่าเดิม

"เฮ้ย อย่าเพิ่งสิ" ผมพยายามเปิดมันใหม่ แต่เปล่าประโยชน์

ผมพยายามเดินกลับไปเติมที่ตัวเองลงจากรถบัส พอเดินไปได้ครึ่งทาง
ก็นึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองเดินมาไกลพอควร ยิ่งเดินก็ยิ่งงั้น นี่ผมผ่านตรงนี้มีร้านยี่ห้อ
ผมเร่งฝีเท้าขึ้นอีก แต่ตึกคึกคักน้ำท่าไม่ดูเหมือนๆ กันไปหมด ไหนจะไประดับที่
ทำให้ผมง่วงกว่าเดิม ตอนนี้นบนถนนแทบไม่มีรถเลยด้วยซ้ำ เสียบจนผมไม่รู้จะ
ทำยังไงดี

"พี่ปุ่นจะกลับบ้านไปรึยัง" ผมถอนหายใจ เมื่อกลับไปไม่ถึงจุดจอดรถบัส
สักที ผมเดินมาสวมลิบนาทีแล้ว

...หลงทาง แบบนี้เรียกว่าหลงทาง หลงที่ไหนไม่หลง ต้องเป็นที่ที่อ่านป้าย
ไม่ออก อากาศหนาวจนคัดจมูก แถมยังไม่มีเพื่อนเลยสักคน คืนนี้ต้องนอน
ข้างถนนหิวๆ แล้วไซ้ใหม่ ผมนั่งลงที่พื้นกอดเข่าตัวเองไว้พรางอุณหภูมิไปมา
ให้ร่างกายอบอุ่น

"คราม!"

"ครับ!" ผมสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงตะโกนเรียกชื่อตัวเองดังแว่วมา ผมมอง

ไปรอบๆ แล้วก็เห็นจักรยานคันหนึ่งบนทางจักรยานแล่นใกล้เข้ามา

"พี่ปุ่น?" ผมพึมพำอย่างไม่แน่ใจ

ผู้ชายบนจักรยานสีดำนั่นใส่เสื้อโค้ตกันหนาวตัวใหญ่และผ้าพันคอสีน้ำเงิน เขาจอดจักรยานและตรงมาหาผม เสียงหอบเบาๆ บ่งบอกว่าเขาคงขี่จักรยานมาไกล ไม่กี่วันผมมอยู้พักใหญ่ๆ เขาไม่ได้เป็นผู้ชายตัวอ้วนหรือซีเหี่ยว ไม่น่าจะใช่คนที่ไม่มีมั่นใจจนต้องปิดบังตัวตน ยิ่งเดินเข้ามาใกล้ ตัวเขาก็ยิ่งใหญ่ขึ้น

"พี่ปุ่นหรือครับ"

ผมสบตากับเขา พี่ปุ่นเป็นผู้ชายตาสวย ขนตาของเขาหนาเหมือนพระเอกละครสมัยก่อน ดูคิ้วนั้นสิ คิ้วเขาก็หนาและเป็นรูปทรงกำลังพอดี ไม่ต้องให้ใครบอก แค่มองก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นคนไทย เขาดูดี ชมว่าหล่อได้เลยนะเนี่ย เพียงแต่ว่าไม่ใช่ชาติชาวยุโรป สไต์ที่สาวไทยชอบ ผมเคยเห็นเขาไหม... น่าจะเคยสิ

"โทรศัพท์? ทำไมไม่ตอบ" เขาขมวดคิ้ว ท่าทางหงุดหงิดใจ

"แบตฯ หหมดครับ พอดีครามรีบๆ มันเลยผิดแผนไปหน่อย ตอนนีเห็นาวจะแยแล้ว ไม่คิดว่าจะหนาวขนาดนี้ ครามอยากเข้าห้องพัก พี่ปุ่นพาครามไปไหนหรือน้า" ผมเป่าไอร้อนใส่มือตัวเองพลางยุกยิกไปมา คิดอะไรไม่ออก ลมมันพัดแรงจริงๆ ถ้าไม่เกรงใจจะกระโดดกอดแล้วนะ เสื้อเขาทำทางอุ่นจัง

"แบตฯ หหมด หลงทาง เสื้อกันหนาวก็บาง แน่ใจนะว่าเตรียมตัวมาเที่ยวคนเดียว ถ้าพี่ไม่มารับแล้วจะทำยังไง" คิ้วของเขายังขมวดอยู่เหมือนเดิม เสียงก็เย็นยิ่งกว่าอากาศในตอนนี้ ดูจนผมไปต่อไม่ถูก แต่เพราะการแทนตัวเองว่า 'พี่' อย่างอบอุ่นไม่เข้ากับน้ำเสียงนั้น ทำให้ผมกล้าพอที่จะจับลูกอ้อนมาต่อสู้อ

"แต่พี่ปุ่นก็มาแล้ว ช่วยชีวิตครามไว้เลยนะ ขอขอบคุณครับ แล้วจะตอบแทนอย่างงาม แต่ตอนนี้ครามหนาวมาก ขอยืมกระเป๋าเสื้อหน่อยนะครับ" ผมพูดเร็วแล้วสอดมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อทั้งสองข้างของเขา ตอนนี้จะโดนตีกี่ไม่สนแล้ว ผมหนาวและต้องการอะไรที่จะบรรเทาความหนาวลงได้ ผมเลื่อนตัวไปหาเสื้ออุ่นๆ

"ก็ควรให้พลูมันห่วงอยู่หรอก"

"อย่าพูดถึงที่พลูสิ คิดแล้วหนาวกว่าเดิม" ผมบ่น

'ชะพลู' คือพี่ชายของผมนะ เพราะอายุห่างกันเจ็ดปี เขาก็ได้มองผม เป็นเด็ก คอยห้ามนั่นห้ามนี่ ดูยิ่งกว่าพ่อ แม้แต่แฟนยังไม่ยอมให้ผมมี หัวโบราณ ที่สุด แต่เวลาผมเป็นเด็กดี เขาก็เป็นพี่ชายที่แสนดีนะ

"หนีมาแบบนี้ ได้หนาวจนตายแน่"

"ไม่หนีก็ได้มาสิ พี่บ่นห้ามบอกใครว่าครามอยู่ด้วย ตามที่ตกลงกันได้ โอเคไหมครับ อูย หนาวๆ เมื่อไหร่เราจะไปกันสักที" ผมสะดุ้งกับลมที่พัดผ่าน ต้นคอ

"จักรยานพาคนไปพร้อมกระเป๋าเดินทางไม่ได้หรอก เวลาแบบนี้รถเมล์ รถไฟก็ไม่มี ต้องแท็กซี่เท่านั้น ค่ามิเตอร์กลางคืนแพงชะด้วย เตรียมตัวมาดีจริงๆ" เขายังดูผมอีกครั้ง เสียงเขามันฟังดูเย็นชาแต่มีก็ถอดผ้าพันคอตัวเอง ออกมาสวมให้ผม ผมชะงัก มองหน้าเขาที่ดึงผ้าพันคอให้ผมเสียแน่น ตอนนี้อยู่ขึ้นมาแล้ว ถึงเราจะไม่สนิทกัน แต่ยังงั้นน้องชายของเพื่อนก็คือน้องชายตัวเองใช่ไหม

ใจดีนี่นา ผมยิ้มกว้างเมื่อมีเจ้าของที่พักนักรักแบบนี้ จบทริปอาจได้ พี่ชายเพิ่มมาอีกคน ผมนะเป็นที่เอ็นดูของคนอายุมากกว่าเสมอ

"ครามผิดไปแล้ว ขอศิษย์พี่โปรดชี้แนะ ต่อไปนี้น้องครามอยู่ในการดูแลของพี่บ่นแล้วนะครับ ฝากเนื้อฝากตัวด้วย" ผมโค้งให้เขาก้าวลิบองศา

เขามองหน้าผมนิ่ง นิ่งจนไม่แน่ใจว่าโกรธ รำคาญ หงุดหงิด หรือรู้สึกอะไร รอยยิ้มของผมจึงค่อยๆ จางลง

"โกรธหรือ ครามขอโทษ จำวันเดินทางผิดไปวันเดียวเอง" ผมคอดก

"จะพาไปเรียกแท็กซี่" เขากวักมือและพาผมเดินออกไปยังถนนใหญ่ มองดูรถอยู่สักพักก็มีแท็กซี่ผ่านมา เขาบอกที่อยู่และปล่อยผมยกของขึ้นแท็กซี่ไปเอง ส่วนตัวเองก็จักรยานนำไปก่อน ค่ามิเตอร์แพงสะใจจริงๆ กว่าจะถึงที่พักกระเป๋าผมก็ไปต้อนรับการมาเยือนวันแรก

"มีร้านสะดวกซื้อด้วย! ร้านอาหาร! หิวอะ กินข้าวกันไหม พี่บ่นกินข้าวยัง"

ผมพูดรัวอย่างตื่นเต้น เมื่อช่างที่พักเขายังมีร้านเปิดอยู่สองสามร้าน

"เก็บกระเป๋าก่อน" เขาจับแขนผมลากออกห่างจากรูปอาหารที่ล่อตาล่อใจ "ตัวแค่นี้ พกอะไรมาเยอะแยะ"

พี่ปุ่นขมวดคิ้วอีกแล้ว เมื่อเขาต้องช่วยผมยกกระเป๋าเนื่องจากบันไดมันแคบ ผมยิ้มแหยๆ จะให้บอกยังไงว่าผมเตรียมเสื้อผ้ามาเยอะ มาเที่ยวทั้งทีก็ต้องเตรียมถ่ายรูปลikeคู่มาค่าสิ

"ห้องสวยอะพี่" ผมวางของไว้หน้าประตูแล้ววิ่งเข้าไปสำรวจ ทุกอย่างถูกจัดเป็นสัดส่วน แม้ว่าจะเล็กแต่ก็ลงตัว มีครัว ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำ ฟูกนอนโต๊ะกินข้าว โซฟาทีวี น้ำมันห้องพักชั้นเยี่ยม! ผมตื่นเต้นจนเย็นไม่ติดที่

"นี่กฎแจ้สำรอง จะไปกินข้าวก็ไป พี่จะนอนแล้ว เอาเสื้อนี้ไปใส่ ดูตัวเลขเหมือนจะไม่หนาวมากก็จริง แต่ลมพัดอยู่ตลอด จะทำให้ป่วยได้ เสื้อนะให้มันหนาๆ คอก็อย่าให้เย็น" เสียงของเขายังฟังดูไม่เป็นมิตรอย่างสม่าเสมอ แถมยังหัวงๆ อีกด้วย แต่คำพูดของเขามันตรงกันข้าม เขาทำให้ผมสับสนนิดๆ ว่ากำลังรำคาญอยู่ ไม่อยากคุยด้วย หรือว่ายังงั้นแน่

"ไม่ไปด้วยกันเหวอครับ" ผมขมวดคิ้ว เมื่อเจ้าของห้องถอดเสื้อโค้ตตัวหนาออกแล้วเอามาคลุมตัวผม ท่าทางของเขาเหมือนพี่ชายผมมากจริงๆ ปากก็บ่น แต่มือก็ให้ความอบอุ่นผมจนแทบกลายเป็นมัมมี่ ตอนอยู่ในเฟซถามคำตอบคำ ตัวจริงบ่นผมออกมาเป็นชุด เขาเดินไปทางตู้เสื้อผ้าเมื่อจับผมแต่งตัวเรียบร้อย

"บอกว่าจะมาเที่ยวคนเดียว ก็ไปคนเดียวสิ" เขาเปลี่ยนชุดนอนหน้าตาเฉย นี่เราสนิทกันขนาดที่เปลี่ยนเสื้อต่อหน้าเลยเหวอ!

"พี่ปุ่น~" ผมลากเสียงอย่างหงอยๆ แต่พี่เขามุดเข้าฟูกนอนไปแล้วเรียบร้อย ผมยืนมองอยู่สักพักก็ค่อยๆ ย่องออกจากห้อง ขอมาพักแถมยังให้เขาวนหาก็รีบวงมากแล้วนี่นา ผมจับชายผ้าพันคอของเขาแล้วก็ถอนหายใจ เออ น่าอายน้อยก็ได้ที่พักดี คนร่วมห้องไม่มากแล้วเหมือนที่จินตนาการเอาไว้

ผมกลับออกมาด้านนอกอีกครั้ง เหม่อมองท้องฟ้ายามค่ำคืนของญี่ปุ่น

มันโปร่งและดูแปลกตา ทั้งๆ ที่ก็เป็นห้องฟ้าเหมือนกันแต่กลับรู้สึกต่างออกไป อากาศเย็นๆ พัดผ่านแก็ม แต่ตอนนี้ผมไม่หนาวแล้ว พอกลับบ้านไปคงต้องบอกพี่พลูสักหน่อยว่าเพื่อนพี่ดูแลผมดี แล้วก็หล่นด้วย!

ผมกินลมชมวิวยุ่สักพักห้องก็เริ่มร้อง เห็นว่าร้านใกล้ๆ ยังเปิดอยู่จึงลองเข้าไป ด้านในเป็นร้านเล็กๆ มีโต๊ะเคาน์เตอร์ตรงกลางโค้งเข้าหากัน และโต๊ะสำหรับสี่คนอยู่ด้านข้างแค่สองสามโต๊ะ ผมไม่แน่ใจว่าต้องสั่งยังไง แต่เหลือบไปเห็นตู้กดอยู่ที่ทางเข้าพอดี มีเมนูอาหารละลานตาไปหมด ทั้งราเม็ง ข้าว

"ไฮเทคอะ สั่งตรงนี้เลยเหอ" ผมตื่นเต้น เสียตายที่มีถือเบตซ์หมดแล้ว พู่นี้เข้าคงต้องลงมาถ่ายใหม่

[お金を入れてください!] เจ้าเครื่องอัตโนมัติส่งเสียงดังขึ้นทันที เมื่อผมจะกดหาเมนูอาหาร ผมสะดุ้งและงุนงง มันพูดอะไรอะ ทำยังไงดี คนในร้านสองสามคนก็เริ่มมองมาที่ผมแล้ว

"ใส่เงินก่อน ถึงสั่งได้" เสียงเรียบๆ ดังมาจากข้างหลังผม เสียงเย็นชา แต่เนื้อหาลับบอบอุ่นนั่น มีอยู่คนเดียว ผมยิ้มกว้างทันที เมื่อคนที่บอกจะนอนใส่เสื้อโค้ตอีกตัวออกมายื่นมองผม ด้านในยังเห็นเสื่ออนของเขาอยู่เลย

"ยิ้มอะไร สั่งสิ" เขาดู

"ครับๆ จะรีบสั่งเลยครับ" ผมก้มหน้างู๋ แต่ยิ้มหน่อยก็โดนดูแะ ผมเลือกเมนูอื่นๆ อย่างอุ้ดกับน้ำซุ้ปหมู และทงคัตสึหมูอีกหนึ่งซาม ยังดีที่ตู้นี้มีภาษาอังกฤษ ไม่อย่างนั้นผมคงต้องให้คุณพี่หน้าตู้ช่วยอีกรอบ ผมกดสั่ง เรียบร้อย เครื่องก็ทอนเงินและส่งใบสีขาวๆ เป็นภาษาญี่ปุ่นล้วนออกมาให้ผม

"เอาไปไปให้พนักงาน แล้วก็ไปนั่งซะ"

ผมทำตามอย่างว่าง่าย แจกยิ้มให้พนักงานอย่างอวยๆ ที่เมื่อก็ปล่อยให้เครื่องพูดอะไรอยู่ตั้งนานสองนาน ผมเลือกนึ่งที่เคาน์เตอร์เพื่อให้ได้บรรยากาศ ตรงข้ามผมเป็นพนักงานบริษัทที่กำลังกินอย่างเอร็ดอร่อย พี่ปุ่นมานั่งข้างๆ ผม เขาเทน้ำสี่เซียวในเหยือกทองแก้วเล็กๆ ของร้านแล้วก็ส่งให้ผมด้วย

"น้ำฟรีเหอครับ" ผมกระซิบทั้งๆ ที่คงไม่มีใครฟังออกอยู่แล้ว

"อืม เกือบทุกร้านน้ำชาฟรี บางร้านก็เย็น บางร้านก็ร้อน บางร้านมีน้ำเปล่าแต่ต้องขอ"

ผมพยักหน้าอย่างเข้าใจ แอบมองที่เขาไปด้วย ด้านข้างก็ดี กระจกสวยด้วย ตาเขาคงจะสวดยกว่านี้ถ้าไม่ทำหน้าคุดอยู่ตลอดเวลา ปกติก็เป็นแบบนี้หรือว่าเพราะเจอผมกันนะ ผมคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจนอาหารมาเสิร์ฟผมรีบตักทุกอย่างเข้าปากด้วยความหิวโหย อูย อาหารญี่ปุ่นแท้ๆ ที่ญี่ปุ่นโดยคนญี่ปุ่นอร่อยจริงๆ ครับ ไช้ที่ใช้ทอดกับทงคัตสึมันนี่มึ ตัวหมูเองก็ไม่แข็งแป้งที่ใช้ทอดด้านนอกกรอบกำลังดี

"พี่ได้กินแบบนี้ทุกวันเลยหรอ" ผมครางอย่างอิจฉา

"กินทุกวันจะอยู่ยังไงล่ะ ไม่ใช่ถูกๆ ปกติก็ต้องทำกินเอง" เขาเลิกคิ้วเมื่อได้รับถ้วยน้ำซุปลากพนักงานมาดื่ม แต่ถามตอบธรรมดาเสียงเขาก็ยังฟังดูเหมือนไม่พอใจ คุยกันสักพักผมก็เริ่มชิน มันคงเป็นลักษณะการพูดของเขา

"ฮือ อร่อยออก อยากกินทุกวัน อยากย้ายมาอยู่เลย" ผมพูดและคีบเส้นดุ้นๆ ไปจุ่มน้ำซุปลินดูบ้าง อันนี้ก็อร่อย มันดีไปหมด เนื้อหมูสไลซ์บางแช่อยู่ในน้ำซุปลีน้ำตาล รสชาติกลมกล่อม ผมกินจนเกลี้ยงในเวลาอันรวดเร็ว พอเห็นผมกินเสร็จแล้วพี่ปุ่นก็เดินออกจากร้านโดยไม่รอให้ผมได้ดื่มด่ำกับอาหารมื้อแรกในญี่ปุ่น

"จะไปไหน" เสียงเย็นๆ ดังขึ้นทันที เมื่อผมไม่เดินตามเขา แต่ทำท่าจะเข้าร้าน Lawson ที่อยู่ถัดไปสองสามก้าว

"กินนม"

"ยังไม่อิ่มอีกหรอ" เขามองผมอย่างงุนงง

"อืม แต่อยากกินอะ พี่ปุ่นไปก่อนก็ได้นะ เดี่ยวครามาตามไป" ผมพูดเสร็จก็วิ่งเข้าร้านทันที ผมยืนตาโตเมื่อเห็นของด้านใน

นี่มันสวรรค์ สวรรค์ของผมชัดๆ นั่น! ไอเด็ง นั่นไก่เสียบไม้ ตู้อุสกกรีม! ข้าวปั้น! ดังโกะ! โอโฮ มือไม้ผมสั่นเลือกไม่ถูกว่าจะกินอะไร ผมเดินวนไปมา อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ใช่ แล้วนั่นอะไรน่ากินจัง ผมเดินวนรอบตู้ไอศกรีม น้ำลายแทบจะหยดลงไป

"ทำหน้าตะกละ"

"พี่ปุ่น! ผมสะดุ้งเฮือก ผู้ชายในชุดนอนยังคงเดินตามผมมา และตอนนี้ เขายืนอยู่ด้านหลังผม ยืนหน้ามองไอศกรีมด้วยสีหน้าแบบไม่รู้สึกรู้สา

"ก็คนเพิ่งมานี่ อันไหนอร่อยพี่แนะนำความหน่อย"

"ก็เฉยๆ ทุกอันนะ" เขาตอบทันควัน

"ไม่ช่วยอะไรก็เจียบไปเลย" ผมเริ่มปากกล้า เถียงกับเขาได้แล้ว

พี่ปุ่นไม่ใช่ผู้ชายพูดน้อยแบบที่คิดไว้ เขาแค่ชอบพูดหัวนลั่น น่าเสียดาย ไม่ค่อยบอกอารมณ์ บางครั้งก็ฟังดูน่ากลัว แต่มชอบขมวดคิ้ว แต่เขาทำให้ผม รู้สึกผ่อนคลายและไม่เกร็ง พอซื้อขนมเสร็จผมก็เดินกอดคอเขากลับห้องได้แล้ว

"จะกินคืนละสองแท่ง เข้าอีกสองแท่ง จะได้ครบทุกอันในตู้ แล้วก็กินนมด้วย ที่นี้ดีจังพี่ปุ่น อิจฉา" ผมกอดดูขนมหน้าชื่นตาบาน เมื่อพี่ชายใจดี เลี้ยงขนมผมในคืนแรกเป็นการต้อนรับ พี่ปุ่นไม่ได้พูดอะไร แต่ปล่อยให้ผม พูดคนเดียวไปจนถึงห้อง เขาช่วยผมเก็บขนมเข้าตู้เย็น แล้วก็สอนวิธีกดปุ่ม เต็มน้ำร้อนในอ่าง

"อย่าแช่นาน จะหน้ามืด ถ้าจมน้ำไปก็อันตราย ประตุไม่มีที่ล็อก ถ้าจะเปิดก็ดูก่อนว่าพี่อยู่ข้างในไหม" เขาเตือนบานประตุของห้องอาบน้ำให้ผมดู

"โห ประตุมันขุ่นๆ แบบนี้ก็เห็นอยู่แล้วว่ามีใครอยู่รึเปล่า"

พี่ปุ่นชะงัก ดูเหมือนเขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าประตุห้องอาบน้ำมันเห็นทะเลดู ด้านใน แต่ก็ไม่ใช่โรหอกครับ ผู้ชายด้วยกันทั้งนั้น คงเห็นแค่เงาร่างๆ เท่านั้นแหละ

"พี่ไปนอนก่อนแล้วกัน" เขาเดินออกจากโซนห้องน้ำแล้วก็ปิดประตุ เข้าห้องนอนไป ผมยิ้มกริ่ม ได้เวลาแช่น้ำอุ่นๆ ให้สบายตัวแล้ว

มันวิเศษมากครับ อากาศหนาวๆ กับน้ำอุ่นในอ่าง ถ้าอยู่ที่ไทยแช่น้ำอุ่นไปได้เป็นลมพอดี ผมฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีออกมาจากห้องอาบน้ำ

"พี่ปุ่น!!" ผมร้องเสียงดังลั่นห้องอีกครั้ง เมื่อต้องไข่มุกดบนซักโครก

"อะไร ครามเป็นอะไร" เสียงของเขาเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว

"กตอะไรอะพี่ เจ็บอะ เจ็บกัน!" ผมร้องโวยวาย เมื่อยิ่งกดมั่วก็ยิ่งสะดุ้ง

เหมือนได้ยินเสียงถอนหายใจดังเข้ามาเลย ผมร้องซัดเมื่อน้ำแรงจนผมแทบจุก เตือนร้อนพี่ปุ่นต้องบอกให้ผมกดปุ่มสีแดงๆ แล้วก็กดชักโครกที่ด้านหลัง จากนั้นเขาก็เข้ามาชี้ที่ปุ่มว่าใช้อะไรยังไงบ้าง ในขณะที่ผมยืนเจ็บกันอยู่

"ทำไมต้องรุนแรงกันขนาดนี้อะ ชนลุกเลยพี่" ผมบ่นพึมพำ

"ไม่แรงก็ไม่สะอาดสิ"

"พี่ปุ่นล้างกันแบบนี้แหละ" ผมทำตาโต แล้วก็โดนตีที่กลางหน้าผากทันที

"มันใช่เรื่องที่ควรพูดกับคนที่เพิ่งเจอใหม่"

"เราไม่สนิทกันหรอก สนิทกันแล้วเนอะ พี่ปุ่นก็เหมือนพี่ชายอีกคนของครามแหละ" ผมเอียงคอขมขมขอความเอ็นดู ก็เลยโดนตีหน้าผากเข้าอีกที่เขาดูให้ผมรีบๆ เข้านอนได้แล้ว มันดีกมากแล้ว เราสองคนเข้าไปอยู่ในฟูกนุ่มๆ ไฟถูกปิดจนทั้งห้องมืดสนิท ตาผมแทบจะปิด แต่ก็นึกอยากรู้อากเขาขึ้นมาก่อน

"วันหยุดนี้พี่ปุ่นจะไปไหนเหรอ"

"ไหนใครบอกว่าจะนอน" เขาส่งเสียงดูๆ มา ผมมู๋หน้าในความมืด

"ก็เตียงนอนไง ถ้าไม่ได้ไปไหน พงษ์นี่ไปด้วยกันนะ ไปเที่ยวกัน ครามชอบพี่ปุ่น อยู่ด้วยแล้วสนุกดี" ผมพึมพำเสียงเบาลงเรื่อยๆ ความเหนื่อยจากการหลงทางทำให้ผมหลับไปในเวลาไม่นาน ได้ยินเสียงพี่ปุ่นพูดอะไรมาแว่วๆ

"เด็กหลงทาง จะชวนไปเพราะอยากให้ช่วยมากกว่านะสิ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621552.html>